

ПЕРШАЯ КНИГА МАСЕЯВА: БЫЦЦЕ

1 На пачатку стварыў Бог нябёсы й зямлю. 2 А зямля была бяз хормы а пустая, і цемнь была над бяздоньням; і Дух Божы лунаў над відам водаў.

3 І сказаў Бог: „Станься сьвятліня”. І сталася сьвятліня. 4 І бачыў Бог тую сьвятліню, што добра, і адлучыў Бог тую сьвятліню ад тае цемні. 5 І назваў Бог сьвятліню днём, а цемнь назваў ночай. І быў вечар, і была раніца: дзень адзін.

6 І сказаў Бог: „Станься прасьцяг сярод водаў і дзялі воды ад водаў”. 7 І ўчыніў Бог прасьцяг, і адлучыў воды, што пад прасьцягам, ад водаў, што над прасьцягам. І сталася так. 8 І назваў Бог прасьцяг нябёсамі. І быў вечар, і была раніца: дзень другі.

9 І сказаў Бог: „Няхай зьбіраўца воды з пад нябёсаў у вадно месца, і няхай зьявіцца сушазем”. І сталася так. 10 І назваў Бог сушазем зямлёю, а збор водаў назваў морамі. І бачыў Бог, што добра. 11 І сказаў Бог: „Няхай выдасць зямля траву, зялёнава сеючае семя, пладовае дзерва, што даець плод падле роду свайго, у якім семя ягонае ў ім на зямлі”. І сталася так. 12 І выдала зямля траву, зялёнава, семя сеючае падле роду свайго, і дзерва, што даець плод, у якім семя яго падле роду яго. І бачыў Бог, што добра. 13 І быў вечар, і была раніца: дзень трэці.

14 І сказаў Бог: „Станьцесьа сьветлы на прасьцязе нябёс, дзеля адрозьнення дня ад ночы, і будуць на знакі а на поры а на дні а на гады. 15 І будуць яны сьветламі на прасьцязе нябёс сьвяціць на зямлі.”

І сталася так. 16 І ўчыніў Бог тыя два сьветлы вялікія: сьветла вялікае, радзіць дзень, і сьветла малое, радзіць ноч, і гвезды. 17 І пастанаўіў іх Бог на прасьцязе нябёс, сьвяціць на зямлю, 18 І радзіць дзень і ноч, і адлучаць сьвятліню ад цемні. І бачыў Бог, што добра. 19 І быў вечар, і была раніца: дзень чацьверты.

20 І сказаў Бог: „Няхай выдадуць воды паўзуны, істу дыхаючую; і птуства няхай лётае над зямлёю скрозь прасьцяг нябёс.”

21 І стварыў Бог дзіўствы вялікія і ўсялякую поўзаючую істу дыхаючую, каторыя выдалі воды, падле роду іх, і ўсялякае птуства крылатае падле роду ягонага. І бачыў Бог, што добра. 22 І дабраславіў іх Бог, кажучы: „Пладзіцесьа а множчесьа а напаўняйце воды ў морах, і птуства няхай множыцца на зямлі”. 23 І быў вечар, і была раніца: дзень пяты.

24 І сказаў Бог: „Няхай выдасць зямля дыхаючую істу падле роду ейнага, статак а паўзуны а жывёлу земную падле роду ейнага. І сталася так. 25 І ўчыніў Бог жывёлу земную падле роду ейнага, і статак падле роду ягонага, і ўсякага паўзуна зямлі падле роду ягонага. І бачыў Бог, што добра.

26 І сказаў Бог: „Учыніма чалавека на абраз наш, падле падобнасьці нашае; і няхай пануе над рыбаю морскай, і птушкаю нябёснай, і статкам, і ўсёй зямлёю, і ўсякім паўзуном, што поўзае па зямлі”. 27 І стварыў Бог чалавека на абраз Свой, на абраз Божы стварыў яго; мужчыну й жонку стварыў іх.

28 І дабраславіў іх Бог, і сказаў ім: „Пладзіцеся а множчася а напайнае зямлю, і паддайце яе сабе, і пануйце над рыбаю морскай, і птушкаю нябёснай, і ўсялякім жывучым, што поўзае па зямлі”.

29 І сказаў Бог: „Вось, Я даў вам усялякую траву, што выдаець із сябе насенне, якая ё на відзе ўсяе зямлі, і ўсялякае дзерва, у якім ё плод дзерва, што сее насенне; гэта будзе вам на емя. 30 А ўсёй жывёле зямнай, і ўсёй птушцы нябёснай, і ўсяму, што поўзае па зямлі, у якім дыханьне жывое, даў Я ўсе зяленіва траўнае на жыр”. І сталася так.

31 І бачыў Бог усе, што ўчыніў, і вось, добра вельмі ё. І быў вечар, і была раніца: дзень шосты.

2 І дакончаны нябёсы й зямля і ўсе войска іх. 2 І дакончыў Бог сёмага дня дзела Свае, каторае ён чыніў, і перастаў тварыць сёмага дня ўсе дзела свае, каторае ўчыніў. 3 І дабраславіў Бог сёмы дзень, і пасвяціў яго; бо ў гэты перастаў тварыць усе дзела Свае, каторае тварыў Бог, каб чыніць.

4 Вось паходжаньне нябёсаў і зямлі, у стварэнню іх, у дзень, у якім учыніў СПАДАР Бог зямлю й нябёсы, 5 І ўсялякія палывы кусты, уперад чымся яны расьлі, і ўсялякую палывую траву, каторая дагэнул не расла; бо СПАДАР Бог не пасылаў дажджу на зямлю, і ня было чалавека рабіць зямлю. 6 І пара падыймалася із зямлі, і навадняла ўвесь від зямлі. 7 І ўхармаваў СПАДАР Бог чалавека з пылу зямлі, і ўдыхнуў у ноздры ягоныя дых жыцця, і стаў чалавек душою жывою.

8 І насадзіў СПАДАР Бог сад ув Эдэме, на ўсходзе, і памясьціў там чалавека, каторага ўхармаваў. 9 І вырасьціў СПАДАР Бог із зямлі ўсялякае дзерва, прынаднае на паглед і добрае на емя, і дзерва жыць-

ця сярод таго саду, і дзерва веданьня добра й ліха.

10 І рака выходзіла з Эдэму дзеля навадненьня саду; і стуль падзялілася, і былі чатыры галоўныя рэкі. 11 І імя аднае Фісон: яна абцякае ўсю зямлю Гавіла, тую, ідзе золата; 12 І золата тае зямлі добрае; там ёсьць бдалях і камень анікс. 13 І імя другое ракі Гігон: яна абцякае ўсю зямлю Куш. 14 Імя трэцяе ракі Гідэкэль: яна цячэц перад Асыраю. І чацьвертая рака Еўфрат.

15 І ўзяў СПАДАР Бог чалавека, і асьліў яго ў садзе Эдэмскім, урабляць і сыперагчы яго. 16 І расказаў СПАДАР Бог чалавеку, кажучы: „3 кажнага дзерва ў садзе ты будзеш свабодна есьці; 17 Але з дзерва веданьня добра й ліха ня еж із яго; бо ў дзень, у якім ты зьясі з яго, сьмерцю памрэш”.

18 І сказаў СПАДАР Бог: „Ня добра быць чалавеку адзіотнаму; ствару яму памачнікі, яму адказуючага”. 19 І ўхармаваў СПАДАР Бог із зямлі ўсю жывёлу палывую і ўсе птуства нябёснае, і прывёў да чалавека, каб бачыць, як ён назывець іх, і ўсе як назывець чалавек кажную дыхающую істу, так і было імя ёй. 20 І назваў чалавек імёны ўсяму статку і птуству нябёснаму, і ўсім зьвяром палывым; але чалавеку не знайшлося памачніка, яму адказуючага.

21 І спусьціў Бог на чалавека цьварды сон, і ён заснуў, і ўзяў адну із скабаў ягоных, і закрыў тое месца цэлам замест яе. 22 І пабудаваў СПАДАР Бог тую скабу, каторую выняў з чалавека, у жонку, і прывёў яе да чалавека. 23 І сказаў чалавек: „Во, гэтым разам косьць із косьцяў маіх і цела зь цела майго. Затым будзе яна звацца жонкаю, бо з мужа ўзята гэту”.

24 Затым пакіне чалавек айца свайго й маці сваю, і прыліпне да

жонкі свае, — і будуць целама адным.

25 І былі абое голыя, чалавек і жонка ягоная, і не сароміліся.

3 Гад быў найхітравейшы з усіх зьвяроў палявых, каторыя ўчыніў СПАДАР Бог. І сказаў жонцы: „Ці запраўды сказаў Бог: „Ня ежча ні зь якога дзерва із саду?“” 2 І сказала жонка гаду: „Садавіну зь дзерваў садовых ямо. 3 Але праз садавіну дзерва, што пасярод саду, сказаў Бог: „Ня ежча зь яго і не датыкайцеся да яго, каб вам не памерці“”.

4 І сказаў гад жонцы: „Не, не памрыце сьмерцю; 5 бо ведае Бог, што ў дзень, у каторым вы зь яго есьці будзеце, і адчыняцца вочы вашыя, і будзеце, як Багове, што ведаюць дабро й ліха”. 6 І бачыла жонка, што дзерва добрае да ежы, і што яно прынаднае ачом, і пажаданае тое дзерва дзеля веды; і ўзяла садавіну зь яго а ела; і дала таксама мужу свайму зь ёю, і ён еў.

7 І адчыніліся вочы ў іх абайх, і пазналі, што былі голыя; і сплялі фіговае лісьцё, і зрабілі сабе папярэзкі.

8 І пачулі голас СПАДАРА Бога, што хадзіў у садзе зь ветрам дзянным; і схаваліся чалавек і жонка ягоная ад віду СПАДАРА Бога памеж дзярэў садавага.

9 І гукнуў СПАДАР Бог чалавека, і сказаў яму: „Ідзе ты?” 10 І сказаў: „Голас Твой пачуў я ў садзе, і зьлякаўся, бо я голы, і схаваліся”.

11 І сказаў: „Хто ж табе сказаў, што ты голы? ці ня з гэнага дзерва, з каторага Я загадаў табе есьці, ты еў?” 12 І сказаў чалавек: „Жонка, каторую Ты імне даў, яна дала імне зь дзерва, і я паспытаўся”.

13 І сказаў СПАДАР Бог жонцы: „Што ж ты ўчыніла?” Жонка сказала: „Гад спадмануў мяне, і я паспыталася”.

14 І сказаў СПАДАР Бог гаду: „За тое, што ты ўчыніў гэта, пракляты ты над усю жывёлу і над усіх зьвяры палявыя; на бруху сваім ты будзеш хадзіць, і пыл жэрці будзеш усі дні жыцця свайго. 15 І нэпрыязьніства палажу меж цябе і меж жонкі, і меж семені твайго й семені ейнага; яно будзе мяжджуліць цябе ў галаву, а ты будзеш жыгальці яго ў пяту”.

16 Жонцы сказаў: „Памнажаючы памножу смутак твой і цяжарнасьць тваю; у смутку будзеш радзіць дзеці; і да мужа твайго пацяга твая, і ён будзе панаваць над табою”.

17 Адаму ж сказаў: „За тое, што ты паслухаў голасу жонкі свае і еў з таго дзерва, з каторага Я загадаў табе, кажучы: „Ня еж із яго”, праклята зямля з твае прычыны, і з смуткам будзеш жывіцца з яе ўсі дні жыцця свайго. 18 Церне а асот будзе расьці табе; і будзеш жывіцца палявою травою. 19 У поце віду свайго будзеш есьці хлеб, пакуль ня зьвернешся да зямлі, бо зь яе ты ўзяты; бо пыл ты і ў пыл зьвернешся”.

20 І назваў Адам імя жонкі свае: Ева, бо яна была маці ўсіх жывучых.

21 І зрабіў СПАДАР Бог Адаму й жонцы ягонаю адзежу скураную, і адзеў іх.

22 І сказаў СПАДАР Бог: „Вось, людзіна сталася як адзін із нас, каб ведаць дабро й ліха; і цяпер як бы ня выцягнуў ён рукі свае. і ня ўзяў таксама зь дзерва жыцця, і ня еў, і не пачаў жыць вечна”. 23 І выслаў яго СПАДАР Бог із саду Эдэмскага, рабіць зямлю, з каторае ён узяты. 24 Дык выгнаў чалавека. І асяліў на ўсход ад саду Эдэмскага херуваў зь мячом поламенным абаротным, сьдэрагчы дарогу дзерва жыцця.

GREATLITVAN (BIELARUS) HOLY BIBLE
(revised)

Byelorussian
1973, Bible,
Gitlin & Stanke-
vich vrsn.
F.S, G.L.S.A.S.
in US, Inc. USA
42275

Published by
FRANCIS SKORYNA GREATLITVAN (BIELARUS) SOCIETY of ARTS
and SCIENCES in the U. S., INC.

Printed in United States of America